

Hebrews

אגרת אל העברים

פרק א

א האלהים אשר דבר מקדם אל-אבותינו פעמים רבות ובפנים שנים על-ידי הנביאים:
 ב דבר אלינו לקץ הימין האלה על-פי הבן אשר שמהו לבעל נחלה בכל ואשר בו עשה גם-שמים וארץ:
 ג והוא זהר כבודו וצלם פניו ונשא-כל בכח דברו ואחרי אשר טהר אתנו בנפשו מחטאתינו ישב מימין אשר לו הגדלה במרום:
 ד ויגבה למעלה מן-המלאכים באשר קנה לו שם כם ונשא מהם:
 ה כי למי מן-המלאכים אמר מעולם בני אתה אני היום ילדתיך וכן עוד אני אהיה-לו לאב והוא יהיה-לי לבן:
 ו וכן בתמו אמת-בכורו לשוב לתבל ארצה הוא אמר השתחווי לו כל-מלאכי אלהים:
 ז ועל-המלאכים הוא אמר עשה מלאכיו רוחות משרתיו אש להט:
 ח אף על-הבן אמר כסאך אלהים עולם ועד שבט מישר שבט מלכותך:
 ט אהבת צדק ותשנא רשע על-כן משתך אלהים אלהיך שמון ששון מחברך:
 י וכן עוד אתה אדני לפני הארץ יסדת ומעשי ידיך שמים:
 יא המה יאבדו ואתה תעמד וכלם כבגד יבלו:
 יב כלבוש תחליפם ויחלפו ואתה הוא ושנותיך לא יתמו:
 יג ולמי איפוא מן-המלאכים אמר מעולם שב לימיני עד-אשית איביך הרים לרגליך:
 יד הלא כלם מלאכי השרת הם השלוחים לשרת לפני הבאים לנחל ישע נחלתם:

פרק ב

א על-כן המצנה אלינו להזהר עד-מאד בדברים אשר שמענו פן-יחזו מעינינו:
 ב כי אם-הדבר דבר על-פי מלאכים עמד בתקפו וכל-עון נפשע נפקד בשבט משפט:
 ג איך נמלט אנחנו אם-לא נשית לב ליסע רב כמוהו אשר בשור האדון מראש ויאמן דברו לנו מפי שמעיו:

ד וגם-אלהים נתן עדות על-זאת באתות ובמופתים ונפלאות ובמתנות רוח קדשו אשר חלק כרצונו:
 ה כי לא תחת ידי-המלאכים שות את-העולם העתיד לבא אשר עליו אנחנו מדברים:
 ו כי אם-פעדות הכתוב האמר שם מה-אנוש כיתת-כרנו ובן-אדם כי תפקדנו:
 ז ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר תעטרהו תמשילהו במעשי ידיך:
 ח כל שמה תחת-רגליו אף באשר שות כל תחתיו לא הותר דבר אשר לא הושת תחתיו ועתה לא ראינו עוד כיום כי הכל הושת תחתיו:
 ט אבל ראים אנחנו את-ישוע שהוא אשר חסרו מעט מאלהים ויעטרהו כבוד והדר עקב חבלי המנות אשר אפפוהו כי בחסד-אל טעם טעם המנות בעד כלם:
 י כי הוא אשר הכל למענהו ומידו הכל הדר הוא לו להנחות בנים רבים לגאון עזם ולהשלים את-שר ישועתם בכור עני:
 יא כי המכפר והם אשר עליהם יכפר מאב אחד הם כלם על-כן לא בוש מקרא להם אחים:
 יב באמרו אספרה שמך לאחי בתוך קהל אהלך:
 יג ועוד יאמר וקניתי לו ועוד יוסיף הגה אנכי והילדים אשר נתן-לי יהוה:
 יד ויען כי הילדים בשר ודם מנת חלקם בן גם-הוא לבש בשר ודם כמוהם למען יבלע במותו את-מלאך המנות הוא השטן:
 טו ושלח לחפשי את-אלה אשר מאימת מות היו נכבשים כל-ימי חייהם בעבדים:
 טז כי לא למלאכים נטה ידו להושיעם כי אם-לזרע אברהם הוא למושיע:
 יז ועל-כן נמשל לאחיו בכל למען יהי כהן גדול ברחמיו ובאמונתו לפני אלהים לכפר על-חטאת העם:
 יח כי באשר היה איש מכאבות וידוע מסה בנפשו בן יוכל להושיע בחוגי מסה:

פרק ג

א על-כן אחי אנשי קדש חברים מקשיבים לקריאת מרום הביטו פני מלאכו הכהן הגדול אשר לו תשבוע לשוננו הוא המשיח ישוע:

א כי יצא לנו מכל-זה כי יש באים אל-המנוחה והשמעים
 את-בשרה טובה מראש לא-באו מפני חסר אמונתם:
 ב וילקח ימים רבים הוסיף ויעד יום אחר באמרו על-פי
 דוד היום כמו שנאמר היום אם-בקלו תשמעו
 אל-תקשו לבבכם:
 ג כי אלו הביאם יהושע אל-המנוחה הנכונה לא היה
 מדבר אחר-כן על-יום אחר:
 ד ולכן עוד נשאר יום שבתון לעם אלהים:
 ה כי הבא אל-מנוחתו ישבת ממלאכתו כאשר גם-שבת
 אלהים ממלאכתו שלו:
 ו לכן נתאמצה לבא אל-המנוחה ההיא פן-יכשל איש
 בלכתו בעקבות הממרים:
 ז כי-חי דבר אלהים חזק וחד מכל-חרב פיפיות חצב
 ובקע נפש רוח גם-מח ועצמות ובחן מחשבות לב
 ויצרו:
 ח ואין יצור נעלם מלפניו אך הכל חשוף וגלוי לעיני
 ההוא אשר עלינו לתת דין לפניו:
 ט ועתה בהיות לנו כהן גדול נעלה עד-מאד אשר צלח
 את-השמים ישוע בן-אלהים נשמך את-השבועה
 אשר נשבענו לו:
 י כי אין לנו כהן גדול אשר לא-יוכל לחוש לשברנו
 אחרי אשר גם-הוא נבחן במסות פמנו וחסא לא
 נמצא-בו:
 יא על-כן נגשה בפה מלא אל-פסא הרחמים לקחת חסד
 ולמצא חנינה לעזר-לנו לעתות בצרה:

פרק ה

א כי כל-כהן גדול המורם מבני אדם נועד לעמד לפני
 אלהים בעד בני אדם להקריב מנחה וזבח על-חטאתם:
 ב והוא מוכן להרגיע רגשת נפשו לשגגים ולתעים פי
 גם-הוא אין מתם בכשרו מפה-רגל ועד-ראש:
 ג בעבור זאת היה עליו להקריב בעד חטאת נפשו כמו
 בעד העם:
 ד ולא יקח איש את-הכבוד הזה לנפשו כי אם-את-אשר
 יבחר-בו האלהים באהרן:
 ה כן גם-המשיח לא התנשא מנפשו להיות כהן גדול כי
 אם-על-פי האמר אליו בני אלה אני היום ילדתיך:
 ו וכאשר אמר גם-במקום אחר אלה-כהן לעולם
 על-דברתי מלפני-צדק:
 ז אשר בימי מגוריו בכשרו הקריב תפלות ותחנונים
 בקול שונעתו ודמעתו לפני שגיא כח יחלצנו מפנות
 ויעתר-לו עקב יראתו:
 ח ואף בהיותו בן למד בסבלתיו לשמע בקול מצוה:

א אשר נאמן הוא לעשהו בכל-ביתו כמשה:
 ב כי-יאתה לו יתר שאת על-משה כאשר בנה בית רב
 כבודו מן-הבית:
 ג כי כל-בית בנוי בידי בנה ובנה-כל הוא אלהים:
 ד אמנם משה כעבד נאמן היה בכל-ביתו לעדות
 על-אמריו אשר יאמרו:
 ה אף המשיח נאמן כבן בביתו וביתו אנהנו אם רק נאחו
 במבטחנו ועז תקנתו עד-הקץ:
 ו על-כן כמו שנאמר על-פי רוח הקדש היום אם-בקלו
 תשמעו:
 ז אל-תקשו לבבכם כמריבה כיום מסה במדבר:
 ח אשר נסונו אבותיכם בחנוני גם-ראו פעלי ארבעים
 שנה:
 ט לכן אקוט בדור ההוא ואמר תמיד תעי לכב הם והם
 לא-ידעו דרכי:
 יא אשר-נשבעתי באפי אם-יבאון אל-מנוחתי:
 יב ראוי-נא אחי גם-אתם פן-יש בכם לב רע חסר אמונה
 לסור מאחרי אלהים חיים:
 יג אף הוכיחו איש את-רעהו יום ביום כל-עוד אשר יקרא
 היום לבלתי יקש לב איש מכם בנכלי חטאתו:
 יד כי חברים אנהנו למשיח אם רק נאחו במבטחנו מהחל
 ועד-כלה:
 טו וכאשר נאמר היום אם-בקלו תשמעו אל-תקשו
 לבבכם כמריבה:
 טז ומי היו השמעים בעלי המריבה הלא כל-היצאים
 ממצרים ביד-משה:
 יז ובמי התקוטט ארבעים שנה הלא בחטאים אשר
 פגריהם נפלו במדבר:
 יח ועל-מי נשבע אם-יבאון אל-מנוחתו הלא על-אלה
 אשר לא האמינו:
 יט ונאנהנו ראים כי לא יכלו לבא מפני חסר אמונתם:

פרק ד

א על-כן בהנותר לנו ההבטחה לבא אל-מנוחתו נדאג
 לנפשנו פן-יחשב איש מכם כמאחר לבא שמה:
 ב כי בשרה טובה באה גם-אלינו גם-אליהם אך הדבר
 אשר שמעו הם לא-הועיל להם כי לא התערב באמונת
 לבם:
 ג כי אנהנו המאמינים באים אל-מנוחתו כאשר אמר
 אשר-נשבעתי באפי אם-יבאון אל-מנוחתי ומנוחה זו
 היא מן-המלאכה אשר נעשתה בהוסד ארץ ושמים:
 ד כי על-יום השביעי אמר במקום אחר וישבת אלהים
 ביום השביעי מכל-מלאכתו:
 ה ובמקום הזה יאמר עוד אם-יבאון אל-מנוחתי:

ט ובהמציאו שלם הנה לכל-שמעיו למקור תשועת עולמים:

י ופי אלהים יקבנו כהן גדול על-דברתי מלפי-צדק:

יא על-זה יש-לנו הרבה לדבר ודי-באר כבוד ממנו בהיותכם על-לי-אין:

יב כי תחת אשר הנה עליכם להיות מורים ברב הימים נחוי הדבר עתה לשוב לחיות דעת לכם מה המה אבני פנה בתורת אלהים ונכנים אתם לחלב ולא ללחם שמן:

יג כי כל-מי אשר חלב מזונו אין לו העה בדברי צדק פי עולל הוא:

יד ולחם שמן לשלמים אשר הספן הספינו בבחינת לבותם להבדיל בין-טוב לרע:

פרק ו

א על-כן נרף כעת מאבני פנה בתורת המשוח ונעלה עד-תכליתה ולא נשוב לירות את-היסוד לתשובה מן-מעשים אשר מנת כם או אמונת אלהים:

ב או דין הטבילות וסמיכת ידים ותקומת המתים ומשפט עולם:

ג ואנחנו נעשה זאת ברצות האל:

ד כי אלה אשר כפר ארו עיניהם ויטעמו את-מתת שמים ורוח הקדש היתה למנת חלקם:

ה ויטעמו את-דבר אלהים הטוב ואת-נפלאות העולם העתיד:

ו ואחר-כן סברו לא יתכן להם עוד להתחדש ולשוב פי הצליבו להם מחדש את-בן-האלהים וישימו אותו לחרפה:

ז כי הארץ השתה את-הגשם אשר הרנה אתה כפעם בפעם ותלד זרע טוב לזרע תשא ברכה מאת האלהים:

ח וכי-תצמיח קוץ ונדבר אין חפץ בה צפונה היא אלי-מארה ואחריתה לבער:

ט אמן הוחלנו ידידים פי דברים טובים מאל נמצאים בכם דברים צפויים אלי-ישועה אף פי-כזאת דברנו:

י כי לא יעול האלהים ולא ישכח את-מעשיכם ואת-האהבה אשר הראיתם לשמו סמכים הייתם לקדשיו ועודכם בן-גם-היום:

יא וחספנו כי איש איש מכם יודע ממגמת עמלו כי תקנתו נאמנה עד-הקץ:

יב ולא תהיו עצלים פי אם-תלכו בבעקבות אלה אשר באמונתם וארץ רוחם ירשו את-ההבטחות:

יג כי כאשר הבטיח אלהים את-אברהם ואין גדול ממנו להשבע בו נשבע בנפשו:

יד ויאמר פי-ברך אברהם והרבה ארבה אותך:

טו ובכן הוחיל בארץ רוחו וינחל את-ההבטחה:

טז כי אמנם אנשים נשבעים בגדול מהם ותקף השבועה יביא קץ לכל-ריב ביניהם:

יז וכן כאשר חפץ האלהים בכל-תקף להראות את-יורשי ההבטחה פי עצתו אין להשיב ערב לפניהם בשבועתו:

יח ובשתי אמרות אלה אשר אין חליפות להן מבלתי יכלת האלהים לכזב נמצא לנו נחם-עז הממלטים את-נפשנו להחזיק בתקנה הערוכה לפנינו:

יט אשר-היתה לנו עוגין לנפש נאמן וחסק ומגיע אל-מבית לפרכת:

כ אשר-שם בא ישוע הרץ לפנינו אשר-הנה לכהן גדול לעולם על-דברתי מלפי-צדק:

פרק ז

א כי זה מלפי-צדק מלך שלם כהן לאל עליון אשר יצא לקראת אברהם אחרי שובו מהפוח את-המלכים ויברכהו:

ב ואשר חלק-לו אברהם מעשר מכל ופשר שמו בראש מלך צדק וגם-כן מלך שלם הוא מלך השלום:

ג בלא-אב בלא-אם בלא יחש ואין לו תחלת הימים ואף לא קץ החיים ודומה לבן-האלהים הוא עמד כהן לעולם:

ד וראוי-נא מה-נכבד הוא אשר אברהם ראש האבות נתן-לו מעשר מראשית השלל:

ה ואמן יורשי הפהנה מבני לוי להם המשפט לקחת מעשר על-פי התורה מאת העם מאת אחיהם אף פי-יצאי ירף אברהם הם:

ו וזה אשר לא התחש למשפחתם לקח מעשר מאברהם וגם-ברך אתו אשר ההבטחה נתונה לו מאז:

ז ודבר ידוע הוא מאין פצה פה פי הקטן יכרך מן-הגדול:

ח ופה לקחים מעשר אנשים בני תמותה ושם זה הוא אשר עדות לו פי הוא חי:

ט ואם תשאו ניב שפתי גם-לוי הלקח מעשר נתן מעשר בתוך אברהם:

י כי בירך אביו הנה בצאת מלפי-צדק לקראתו:

יא ואם תכלית כל-חפץ נמצאה בכהנת בני לוי אשר בקמיה נתנה התורה לעם מה-לכהן אחר פי יקום על-דברתי מלפי-צדק ולא יקרא על-דברתי אהרן:

יב כי בהשתנות הפהנה גם-חליפת התורה בא תבוא אל-נכון:

יג והנה-זה אשר-ידבר בו כזאת בן-שכט אחר הוא אשר אין איש ממנו קרב אל-המזבח:

ה המכהנים במקדש אשר הוא דמות וצל לאשר במרום
 כפאשר צנה משה מפי אלהים בעשתו ואת-המשכן פי
 אמר ראה ונעשה כל פתבנית אשר אתה מראה בהר:
 ועתה הוא לקח-לו כהנה נשגבה מזאת פאשר
 גס-הברית אשר הוא למליץ לה נשגבה מן-הראשנה
 ונתונה עלי-הבטחות טובות מן-הראשנות:
 ז פי לו היתה הברית הראשנה בלי חסרון הלא לא-יבקש
 מקום לשניה:
 ח אף במצא חסרון אמר אליהם הנה ימים באים
 נאס-יהנה וכרתי את-בית ישראל ואת-בית יהודה
 ברית חדשה:
 ט לא כברית אשר פרתי את-אבותם ביום החזיקי בנדם
 להוציאם מארץ מצרים אשר-המה הפרו את-בריתי
 ואנכי פחלתי כם נאס-יהנה:
 י פי זאת הברית אשר אכרת את-בית ישראל אחרי
 הימים ההם נאס-יהנה נתתי את-תורתך בקרבם
 ועל-לבם אכתבנה ויהייתי להם לאלהים והמה יהייר-לי
 לעם:
 יא ולא ילמדו עוד איש את-רעהו ואיש את-אחיו לאמר
 דעו את-יהנה כי כולם ידעו אתי למקטנם ועד-גדולם:
 יב פי אסלח לעונם ולחטאתם ולפשעיהם לא אזור-עוד:
 יג באמרו ברית חדשה בלה את-הראשנה והבלה
 והנושנת קרוב קצצה:

פרק ט

א אולם גס-הברית הראשנה היו לה חקי עבודת-אל
 ומקדש משה בארץ:
 ב פי נעשה המשכן החיצון אשר שם המנוחה והשלחן
 ולחם הפנים והוא נקרא קדש:
 ג ומבית לפרכת משכן הנקרא קדש הקדשים:
 ד שם מחתת הזקב וארון הברית מצפה זקב סביב
 וצנצנת זקב אשר המן בתוכה ומטה אהרן אשר פרח
 ולוחת הברית:
 ה ומלמעלה כרובי הכבוד סככים על-הפפרת ואין לנו
 עתה לדבר על-פל-חלק וחלק לבדו:
 ו וכאשר נעשו אלה באו תמיד הפנהנים עבדי עבדה
 אל-המשכן החיצון:
 ז ואל-הפנימי בא הכהן הגדול לבדו פעם אחת בשנה
 לא בבלי-דם אשר הנה לכפר בעדו ובעד שגגות העם:
 ח בזאת הודיע רוח הקדש כי עוד לא נפתח הדרך לקדש
 הקדשים כל-עוד המשכן הראשון עמד על-מכונו:
 ט ונה הוא למשל לזמן הנה בהקריבם מנחה וזבח אשר
 אין כם להכין לכב שלם אל-העבדים:

י כי מודעת זאת כי מיהודה צמח אדנינו ועל-שכט זה
 לא-דבר משה מאומה על-אדות הפנהנה:
 טו וגם-זאת מודעת ביתר מדה פי יקום כהן אחר בדמות
 מלפי-צדק:
 טז אשר איננו לפי מצנת התורה לחיי בשרים פי אם-לפי
 הגבורה לחיי אין-סוף:
 יז פי-העיד לאמר אתה כהן לעולם על-דברתי
 מלפי-צדק:
 יח פי אמנם יש תנואה לדת הנתונה מקדם אשר היתה
 מבלי-כח ולכלי הועיל:
 יט כי התורה לא בצעה דבר לתכליתו כי אם-את אשר
 על-ינה באה תקנה טובה ממנה אשר בה נקרב
 אל-האלהים:
 כ ובאשר ישוע לא הנה לכהן מבלי שבועה:
 כא פי המה היו לכהנים מבלי שבועה ונה בשבועה על-פי
 האמר אליו נשבע יהנה ולא ינחם אתה-כהן לעולם
 על-דברתי מלפי-צדק:
 כב אשר לזאת ישוע הוא הערבון לברית הטובה
 מן-הראשנה:
 כג ורבים היו כהניהם הם כי לא יכלו לשבת לעד מפני
 המנות:
 כד ונה יען כי ישב לעולם גס-כהנתו לא תעבר ממנו:
 כה ובעבור זאת רב הוא להושיע תשועת נצח לכל-הבאים
 על-ידו לאלהים כי הוא חי לנצח להפגיע בעדם:
 כו כי טוב לנו כהן גדול קדוש כמוהו נקי כפים ובר לכב
 נבדל מחטאים ונשא מעל השמים:
 כז אשר אין-לו חק יום יום פכהנים הגדולים להקריב
 קרבן בתחלה על-חטאת נפשו ואחרי-כן בעד העם כי
 השלים את-זאת בפעם אחת בהקריב את-נפשו:
 כח כי התורה הקימה אנשים לכהנים גדולים אשר רפיונם
 כם אף דבר-השבועה אחרי התורה הקים את-הבן אשר
 נעלה הוא בשלמות נצח:

פרק ח

א סוף דבר הכל נשמע יש-לנו כהן גדול הישב לימין
 כסא הכבוד בשמים:
 ב משרת בקדש ובמשכן אמת אשר האהיל יהנה ולא
 אדם:
 ג וכל-כהן גדול יעמד להקריב מנחה וזבח ועל-פן נכון
 להיות גס-לו קרבן אשר יקריב:
 ד ואלו הנה בארץ לא הנה כהן מפני הפנהנים המקריבים
 כל-קרבן בתורה:

פרק י

א כי התורה אשר בה רק צל טבות העתידות ולא פני עצם הטבות ההנה אין בכחה להכין שלם לנגשים בזבחים האלה אשר יקריבו תמיד שנה בשנה:

ב כי אם לא-כן הלא יחדלו מהקריבם עוד כי אחרי אשר הטהרו העבדים פעם אחת אין להם עוד מחשבת החטא:

ג אולם בקרבנות האלה יש-זכר לחטאים שנה בשנה:

ד כי אין בדם פרים ושעירים לנשא חטאים:

ה על-כן בבאו אל-תבל ארצה אמר זבח ומנחה לא חפצת גוף כוננת לי:

ו עולה וחסאה לא שאלת:

ז אז אמרתי הנה-באתי במגלת-ספר פתוב עלי לעשות רצונך אלהי:

ח באמרו מראש זבח ומנחה ועולה וחסאה לא חפצת ולא שאלת והם המובאים לפי התורה:

ט אז יאמר הנה-באתי לעשות רצונך הסיר את-הראשנה למען הקם את-השניה:

י וכרצון הזה אנו מתקדשים בקרבן נפש ישוע המשיח אשר הקריב פעם אחת:

יא וכל-כהן עמד לשרת יום יום ולהקריב פעמים שנות את-הזבחים ההמה אשר אין כם מעולם לכפר על-חטאים:

יב אבל הוא הקריב זבח אחד על-החטאים וישב לימין אלהים עד-עולם:

יג ומאז הוא מיחל עד-יושתי אביו הדם לרגליו:

יד כי בקרבן אחד השלים את-המקדשים עד-עולם:

טו וגם-רוח הקדש יעד-לנו כזאת כי אחרי אמרו:

טז זאת הברית אשר אכרת אתם אחרי הימים ההם נאם-יהוה נתתי את-תורתך בקרבם ועל-לבם אכתבנה:

יז יוסיף יאמר ולעונם ולחטאתם לא אזור-עוד:

יח ובאשר יש-שם סליחה לאלה אין מקום לקרבן על-החטא:

יט על-כן אחי בהיות לנו בשחון לבא אל-הקדש בדם ישוע:

כ אשר חנף מסלה חדשה לנו מסלת חיים דרך הפרכת אשר בשרו הוא:

כא ובהיות לנו כהן גדול על-בית האלהים:

כב נגשה בלב שלם ובאמונה אמן מטוהרים מרעיון רע בלבנו אשר זרק עליו ובשרנו אשר רחץ במים טוהרים:

כג ונשמר היטב שבועת פיננו על-דבר תקונתנו ולא נרף פי נאמן הוא המבטיח:

כד ונתבוננה איש אל-רעהו להתעורר לאהבה ולמעשים טובים:

א כי חקות הגוף הם עם-מאכל ומשחה וטבילות שנות אשר נתנו עד-עת התקון:

א" אכל כבא המשיח להיות לכהן גדול על-הטבות העתידות במשכן הגדול והשלם אשר איננו מעשה ידים ואיננו מהבריאה הלזו:

ב" הוא בא פעם אחת אל-הקדש לא בדם שעירים ועגלים כי אם-בדם נפשו וימצא פדות עולם:

ג" ואם דם שעירים ופרים ואפר הפרה זרק על-הטמא יטהר את-בשרו ויקדשהו:

ד" אף כי-דם המשיח אשר ברוח עולם הקריב את-נפשו בבלי-מום לאלהים יטהר את-לבכם מן-מעשים אשר מנות כם לעבוד את-אלהים חיים:

ה" בעבור זאת מלאך מליץ הוא לברית החדשה ומותו נמצא לכפרת הפשעים תחת הברית הראשנה למען ישיגו בחייה את-הבטחת נחלת עולם:

ו" כי בצנאת המנחיל יחסר מות המנחיל:

ז" וצנאת המנחיל תקום אף אחרי המנות יען אין לה תקף בתי המנחיל:

ח" ולכן גם-תנכת הברית הראשנה לא נעשתה בבלי-דם:

ט" כי כאשר נאמרה כל-מזחה כפי התורה לכל-העם ביד-משה לקח דם עגלים ושעירים עם-מים ושני תולעת ואזוב ויזרק על-הספר ועל-העם:

כ" ויאמר הנה דם-הברית אשר צוה אתכם אלהים:

כא" וכן על-המשכן ועל-כל-כלי השרת זרק את-הדם:

כב" וכמעט הכל לפי התורה יטהר בדם ובבלי שפך-דם אין סליחה:

כג" ולכן נכון היה לטהר כזאת את-הדברים אשר תבנית הם לאשר במרום אבל הדברים עצמם במרום בזבחים טובים מאלה:

כד" כי לא בא המשיח אל-המקדש מעשה ידים אשר תבנית הוא למקדש אמת כי אם-בא אל-עצם השמים להראות עתה בעדנו לפני האלהים:

כה" גם-לא להקריב את-נפשו פעמים רבות ככהן הגדול הבא אל-הקדש שנה בשנה בדם לא-לו:

כו" כי אם-כן היה לו להתענות פעמים רבות למן הוסד ארץ אף עתה בקץ הדרות נגלה פעם אחת להתם הטאות בזבח נפשו:

כז" וכאשר נגזר על-בני אדם למות פעם אחת ואחרי-כן המשפט:

כח" כן גם-המשיח הקריב את-נפשו פעם אחת לשאת חטא רבים ובבלי חטאת יראה שנית למחפים-לו לתשועה:

ו' וכלא אמונה לא-יוכל איש להפיק רצון מאלהים כי
 הבא לפני אלהים עליו להאמין כי הוא יש ומשלם
 גמול לדרשיו:
 ז' באמונה עשה נח את-התבה ויצל את-ביתו כי ירא ה'ה
 את-אלהיו אשר הזהירו על-העמידות טרם באו
 ועל-פיה הרשיע את-הארץ ויהי ליושב העדקה
 באמונתו:
 ח' באמונה שמע אברהם כאשר נקרא ללכת אל-הארץ
 אשר עמד לרשתה וילך בכל-דעת אנה הוא בא:
 ט' באמונה התגורר בארץ הנטונה לו כבארץ נכריה וישב
 באהלים הוא ויצחק ויעקב יורשי ההבטחה עמו:
 י' כתיבה לעיר אשר יסוד עולם לה ואשר בונה ועשה
 הוא האלהים:
 יא' באמונה גם-שרה החליפה-כח להזריע ותלד אחרי
 בלתי עקב אשר חרצה כי המבטיח נאמן הוא:
 יב' ועל-פן מאחד ההוא הקרוב למות נולדו ככוכבי
 השמים לרב וכחול אשר על-שפת הים אשר לא יספר:
 יג' באמונה מתו כל-אלה ולא ראו את-ההבטחות בקיומן
 כי אם-מרחוק חזו אתן ונאמינו ויצהלו לקראתן וידו
 כ-יגרים ותושבים הם בארץ:
 יד' ואלה האמרים פזאת מודיעים כי ארץ אשר להם הם
 מבקשים:
 טו' ואם הארץ היא אשר יצאו ממנה עלתה על-לבם הלא
 היה בדם לשוב אליה:
 טז' אולם טובה ממנה התאוה והיא בשמי מעל ועל-פן לא
 בוש האלהים מהם להקרא אלהיהם ויכן-להם עיר
 שמה:
 יז' באמונה העלה אברהם את-יצחק ביום מסה וירש
 ההבטחות הקריב את-יחידו לעלה:
 יח' אשר נאמר עליו כי ביצחק יקרא לך זרע:
 יט' ובלבו אמר כי תשיג יד אלהים להקימו מן-המתים וכן
 גם-השיבו אליו ויהי למופת:
 כ' באמונה ברח יצחק את-יעקב ואת-עשו ונדבר
 על-עתדתם:
 כא' באמונה ברח יעקב במתו את-שני בני-יוסף וישתח
 על-ראש המטה:
 כב' באמונה הזכיר יוסף לפני מותו את-צאת בני ישראל
 ויצו על-אדות עצמותיו:
 כג' באמונה נצפן משה שלשה ירחים על-ידי אבותיו
 בהולדו כי ראו כי-טוב הילד ולא יראו מדת המלך:
 כד' באמונה מאן משה בגדלו להקרא בן לבת-פרעה:
 כה' ויבחר-לו להתענות עם-עם אלהים מהתענג בתענוגי
 החטא בימי חלד:
 כו' ואת-חרפתו בחרפת המשיח חשב לעשר גדול מאצרות
 מצרים כי צפה אל-הגמול:

כז' ולא נחדל מבא אל-קהלתנו כדרך אנשים אחדים מקם
 כי אם-נוכח איש את-עמיתו ומה גם-בראיתכם
 כ-י קרוב היום:
 כח' כי אם-נתחטא בדרך אחר אשר קנינו דעת האמת
 לא-ישאר עוד קרבן על-חטאתנו:
 כט' כי אם-מגור מפני משפט הצפוי ואש קנאה אשר תאכל
 צרים:
 ל' העבר תורת משה יומת בלי-חמלה על-פי שנים
 או-שלשה עדים:
 לז' התבוננו-נא מה-נורא הענש אשר יושת על-רמס
 בן-אלהים ומטמא דם ברית אשר נקדש בו ומגדף רוח
 נדיבה:
 לו' כ-ידענו מי הוא האמר לי נקם אני אשלם אמר יהוה
 ואמר עוד כי ידן יהוה עמו:
 לא' מה-נורא לנפל ביד אלהים חיים:
 לב' זכרו-נא ימים מקדם כאשר ארו עיניכם ושוט שוטף
 צרה עבר עליכם:
 לג' פעם הייתם לראנה מעני וקלס ופעם דאבה נפשכם
 לסבלות אחיכם פכם:
 לד' כי נכמרו רחמיכם אל-מוסרי והונכם הגזול מקם
 הנחתם בטוב-לב בנדעתכם כי קנן גדול מזה יש-לכם
 בשמים העמיד לעד:
 לה' על-פן אל-תשליכו מבטחכם כי שכו הרבה מאד:
 לו' וכי גם-התוחלת נכונה לכם בעבור אשר תעשו רצון
 אלהים ותשיגו את אשר-דבר לכם:
 לז' כי עוד מעט-רגע והבא יבא לא יאחר:
 לח' וצדיק באמונתו יחיה ואם-יסג אחר לא-תרחץ נפשי בו:
 לט' ונאנחנו איננו מן-הנסוגים אחר לאבדון כי אם-מבני
 אמונה להציל את-הנפש:

פרק יא

א' והאמונה מבטח-עז בדבר חכנו לו דבר בחון בלב ולא
 תשורנו עין:
 ב' כי בזאת נתנה עדות לזקנים מדור דור:
 ג' באמונה נבין כי בדבר אלהים נעשו שמים וארץ וכי
 הנמצאים לעינינו לא מחמר קדמוני נבראו:
 ד' באמונה הביא הכל קרבן מנחה לאלהים מנחה טובה
 ממנחת קין אשר על-ידה נתנה לו עדות כי צדיק היה
 בהעיד אלהים על-מנחתו ועל-פיה עודנו דובב אחרי
 מתו:
 ה' באמונה לקח חנוף מבלי ראות מות ואיננו כ-י לקח אתו
 אלהים ובטרם הלקחו נתנה לו עדות כי את-האלהים
 התהלך:

א אִם-תִּשְׂאוּ אֶת-מוֹסְרוֹ הוּא לְאוֹת כִּי עֵינֵי אֱלֹהֵיכֶם
 עָלֵיכֶם כְּבָנִים כִּי מִי הוּא הַבֵּן אֲשֶׁר אָבִיו לֹא יִיָּסְרוּנוּ:
 ב אָפֶס אִם-תִּהְיֶה בְּאֵין-מוֹסֵר אֲשֶׁר הוּא מִנֵּת כָּלֶם הֲלֹא
 זָרִים אַתֶּם וְלֹא בָנִים:
 ט הֵן יִשְׁלְנוּ אֲבוֹת בְּשָׂרֵנוּ אֲשֶׁר יִסְרוּנוּ וְיִירָא מִפְּנֵיהֶם אֶף
 כִּי-עֲלִינוּ לְהַכְנֹעַ מִפְּנֵי אָבִי הַרוּחוֹת לְמַעַן חַיָּה נַחֲמָה:
 י וְהִמָּה יִסְרוּנוּ לְיָמִים מְעֻשִׁים פְּטוּב בְּעֵינֵיהֶם אֶף הוּא
 לְטוֹב לָנוּ לְתֵת-לָנוּ חֵלֶק בְּקִדְשׁוֹ:
 יא וְכָל-מוֹסֵר לֹא יִמְצָא לְשׁוֹן בְּעַתּוֹ כִּי יוֹסֵף עֲצָב עִמּוֹ אֶף
 אַחֲרֵי-כֵן יִתֵּן פְּרִי שְׁלוֹם לְאֲשֶׁר יִצְרָפוּ בוֹ לְצַדִּיקָה:
 יב עַל-כֵּן חִזְקוּ יְדֵים רַפּוֹת וּבְרַכְּבִים כְּשִׁלוֹת אֲמַצּוּ:
 יג וְיִשְׁרוּ מַסְלוֹת לְרַגְלֵיכֶם לְבִלְתִּי תִקַּע כַּף יְרֵךְ הַצַּלְעַל כִּי
 אִם-תִּרְפָּא:
 יד בְּקִשׁוֹ שְׁלוֹם עַם-כָּל-אָדָם וּקְדָשָׁה אֲשֶׁר מִבְּלַעַדֶּיהָ
 לֹא-יִרְאֶה אִישׁ אֶת-הָאָדוֹן:
 טו הַשְּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן-יִגְרַע אִישׁ מִחֶסֶד אֱלֹהִים פֶּן-יִשׁ בְּכֶם
 שָׂרֵשׁ פְּרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה וְחָלְלוּ בוֹ רַבִּים:
 טז פֶּן-יִהְיֶה בְּכֶם אִישׁ זֶנֶה וְחָלַל כְּעֶשׂוֹ אֲשֶׁר מָכַר
 אֶת-בְּכֹרְתוֹ בְּעַד נְזִיר עֲדָשִׁים:
 יז הֲלֹא יִדְעַתֶּם כִּי חִפֵּץ אַחֲרֵי-כֵן לְרִשֵׁת אֶת-הַבְּרָכָה וְשִׁמְעַ
 לֹא הָיָה לוֹ וְאֶף כִּי-בִקֵּשׁ בְּדַמְעָה לֹא מָצָא מְקוֹם
 לְתִשׁוּבָתוֹ:
 יח כִּי הִנֵּה לֹא בְּאַתֶּם אֱלֹהֵי אֲשֶׁר תִּגַּע בוֹ יָד וְאֲשֶׁר אִשׁ
 תִּלְהַט אִתּוֹ וְלֹא אֶל-עֵנָן וְעַרְפֶּל וְרַעַשׁ:
 יט וְלֹא לְקוֹל שׁוֹפָר וְקוֹל דְּבָרִים אֲשֶׁר שִׁמְעִיו שְׂאֵלוֹ לְבִלְתִּי
 יוֹסֵף דַּבֵּר עִמָּהֶם:
 כ כִּי קִשְׁתָּה עָלֶיךָ הַמְצָנָה מִנְּשֵׂא לֵאמֹר וְאֶף גַּם-בְּהִמָּה
 תִּגַּע בְּהַר סִקֵּל תִּסְקַל אוֹ-יִרְהַ תִּיָּרֶה בַּחֲצִים:
 כא וּמַה-נּוֹרָא הִיָּה הַמַּחֲזֶה עַד שָׁגַם מִשָּׂה אָמַר פֶּחַד קָרְאֵנִי
 וְרַעַדָּה:
 כב כִּי אִם-בְּאַתֶּם אֱלֹהֵי צִיּוֹן אֶל-עֵיר אֵל חַי אֱלֹהֵי יְרוּשָׁלַיִם
 הַעֲלִינָה וְאֶל-רַבּוֹת צָבָא מְלָאכִים:
 כג וְאֶל-עֲדַת הַבְּכוֹרִים אֲשֶׁר הִמָּה בְּכַתוּבִים בְּשִׁמְיִם
 וְאֶל-אֱלֹהִים שִׁפְטֵם הַכֹּל וְאֶל-רוּחוֹת הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר
 נִעֲשׂוּ שְׁלָמִים:
 כד וְאֶל-יְשׁוּעַ מַלְיָץ לְכַרִּית חֲדָשָׁה וְאֶל-דָּמוֹ הַנּוֹזֵק אֲשֶׁר
 קוֹל קְרִיאָתוֹ טוֹב מְקוֹל דְּמֵי הַבָּל:
 כה הַשְּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן-תִּסְוֶרוּ מִן-הַדְּבָר בְּכֶם כִּי אִם-לֹא
 נִמְלְטוּ הַסְּרִים מִן-מִזְהֵיכֶם בְּאֶרֶץ אִיף נִמְלֹט אֲנַחְנוּ אִם
 נִסּוּר מִן-מִזְהֵיכֶם מִשְׁמָיִם:
 כו אֲשֶׁר קָלוּ אֲזוּ הַרְעִישׁ אֶת-הָאָרֶץ וְעָתָה הִגַּד לֵאמֹר עוֹד
 אַחַת מְעַט הִיא וְאֲנִי מַרְעִישׁ לֹא לְבַד אֶת-הָאָרֶץ כִּי
 אִם-גַּם אֶת-הַשְּׁמָיִם:

כז בְּאֲמוּנָה עֲזוּב אֶת-מִצְרַיִם וְלֹא יִרָא מִחֶמֶת מְלָכָה כִּי נִשְׂא
 אֶת-נַפְשׁוֹ אֵלָיו כְּרָאָה אִתּוֹ אֲשֶׁר פָּנָיו לֹא יִרְאוּ:
 כח בְּאֲמוּנָה עֲשֵׂה אֶת-הַפֶּסַח וְנִתּוֹן אֶת-הַדָּם עַל-הַבְּתִים
 לְבִלְתִּי יִגַּע בָּם הַמַּשְׁחִית אֶת-הַבְּכָרִים:
 כט בְּאֲמוּנָה הִלְכוּ בַיַּם-סוּף כְּמוֹ בְּיַבְשָׁה וְהַמִּצְרַיִם הִלְכוּ
 אַחֲרֵיהֶם וַיִּשְׁקְעוּ:
 ל בְּאֲמוּנָה נִפְלו חַמוֹת יְרִיחוֹ בְּהֶסֶב אֶתְּן שְׁבַעַת יָמִים:
 לא בְּאֲמוּנָה לֹא אֲבָדָה רַחֵב הַזֹּנֶה עַם-בְּנֵי בְלִיעֵל כְּאֲשֶׁר
 אָסְפָה אֶת-הַמְּרַגְלִים אֶל-בֵּיתָה בְּשָׁלוֹם:
 לב וּמָה אָמַר עוֹד הֲלֹא תִקְצַר-לִי הַעַת כִּי-אֲסַפֵּר מִדְּבָרֵי
 גִּדְעוֹן בְּרִק שְׁמִשׁוֹן וַיִּפְתַּח דָּוִד שְׁמוּאֵל וְהַנְּבִיאִים:
 לג אֲשֶׁר בְּאֲמוּנָה כְּבָשׁוּ מַמְלָכוֹת פָּעֲלוּ צַדִּיקוֹת הַשִּׁיגוּ
 הַבְּטָחוֹת וְסָכְרוּ פִי אֲרִיֹת:
 לד כִּבּוֹ חֶמֶת אִשׁ נִמְלְטוּ מִפִּי חֶרֶב מִצָּאוֹ אוֹן לָהֶם מִתּוֹךְ
 רַפְיוֹנִם עֲשׂוּ חֵיל בְּמִלְחָמָה וַיִּנְיֶסוּ מִחַנוֹת זָרִים:
 לה נְשִׁים מִצָּאוֹ אֶת-מִתְיָהוּן כִּי קָמוּ מִן-הַמַּתִּים וְרַבִּים
 הִתְעַנּוּ וְלֹא מָצְאוּ פְּלִיטָה לְמַעַן יִקוּמוּ בַיּוֹם הַתִּקְוָמָה
 בְּיַתֵּר עֲזוּ:
 לו מִקְצוֹתֶם נִשְׂאוּ קִלּוֹן וּמִחַמּוֹת וְגַם-כְּבָלִים וּכְלָאִים:
 לז נִסְקְלוּ בְּאֲבָנִים גָּרְרוּ בְּמַגְרוֹת נִצְרָפוּ בְּמִסָּה וְהוֹצִיאוּ
 נַפְשָׁם לְטַבְחַת חֶרֶב נָעוּ בְּעוֹרֹת כְּבָשִׁים וְעֲזִים וְנִמְגּוּ
 בַּחֶסֶר כָּל בְּלַחֲץ בְּמִצּוֹק:
 לח וְהָאָרֶץ לֹא שָׁנְהָ לָהֶם תַּעֲוֹ בַּמִּדְבָּר בְּהָרִים בְּמַעְרוֹת
 וּבְמַחֲלוֹת עֶפְרוֹ:
 לט וְכָל-אֵלֶּה עֲדוֹת לָהֶם עַל-אֲמוּנָתָם וְלֹא רָאוּ
 אֶת-הַהַבְּטָחוֹת בְּקִיּוּמָן:
 מ יַעַן הִכִּין אֱלֹהִים לָנוּ אֶת-הַטוֹב מִקֶּדֶם לְבִלְתִּי יִגִּיעוּ הֵם
 לְכָל-תַּכְלִיתָם מִבְּלַעַדֵינוּ:

פרק יב

א לָכֵן גַּם-אֲנַחְנוּ אַחֲרֵי אֲשֶׁר הִמּוֹן עַדִּים פְּאֵלָה עֵטְרִים
 אַתָּנוּ כְּעַנְנִים מִסְבִּיב נִשְׁלִיכָה מִמֶּנּוּ כָּל-מִשָּׂא וְחִטָּא
 אֲשֶׁר יִגְדְּרוּ בְּעַדְנוּ תְּמִיד וְעַל-גַּב תּוֹחֵלֶת נְרוּצָה בְּמַרוֹץ
 הַעֲרוּף לְפָנֵינוּ:
 ב וְעֵינֵינוּ אֶל-יְשׁוּעַ צוּר אֲמוּנָתֵנוּ הַגֹּמֵר עָלֵינוּ אֲשֶׁר בְּעַבוּר
 הַשְּׁמִמָה הַזְּרוּעָה לוֹ נִשְׂא עֵץ סִבְלוֹ וְאֶת-הַחֲרָפָה בְּזָה
 וַיִּשָּׁב לִימִין כְּסֵא הָאֱלֹהִים:
 ג הַתְּבוֹנְנוּ אֵלָיו אֲשֶׁר-נִשְׂא תְּגָרָה כְּזֹאת מִיַּד הַחֲטָאִים
 בְּנַפְשׁוֹ פֶּן-תִּתְרַפּוּ וְעֵינֵיכֶם נִפְשָׁכֶם:
 ד עַד-כֹּה עוֹד לֹא קָמְתֶם לְהִלָּחֵם בַּחֲטָא עַד-הַדָּם:
 ה וַתִּשְׁכַּחוּ אֶת-הַתּוֹכַחָה אֲשֶׁר נֹכַחְתֶּם כְּבָנִים לֵאמֹר מוֹסֵר
 יִהְיֶה בְּנֵי אֶל-תִּמְאָס וְאֶל-תִּקַּץ בְּתוֹכְכֶתוֹ:
 ו כִּי אֶת אֲשֶׁר-יִיאָהֵב יִהְיֶה יוֹכִיחַ יְכַאֵיב אֶת-בֶּן יִרְצָה:

י"ה התפללו עלינו כִּי־יִדְעֵנוּ מֵאֵד כִּי נִכּוֹן לִבְנוֹ וּלְהַתְּהַלֵּךְ
בְּמִישָׁרִים תְּמִיד כָּל־חַפְצֵנוּ:
י"ט וּבְחִפְזָן יִתֵּר אָנֹכִי שְׂאֵל מֵעַמְכֶם לַעֲשׂוֹת זֹאת לְבַעֲבוֹר יָתֵן
לִי לְשׁוֹב אֲלֵיכֶם עַד־מִהְרָה:
כ' וְאֱלֹהֵי הַשָּׁלוֹם אֲשֶׁר בְּדָם בְּרִית עוֹלָם הַקִּים מִן־הַמִּתִּים
אֶת־רַעַה הַצֵּאֵן הַגְּדוֹל אֶת־יִשׁוּעַ אֲדִינִי:
כ"א הוּא יְכוֹנֵן אֶתְכֶם בְּכָל־מַעֲשֵׂה טוֹב לְמַלְא אֶת־חַפְצֵו
וַיַּפְעֵל עִמָּכֶם כְּטוֹב בְּעֵינָיו בִּיד־יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר־לוֹ
הַכְּבוֹד לְעוֹלָם וָעַד אָמֵן:
כ"ב וְאָנֹכִי שְׂאֵל מֵעַמְכֶם אַחֵי שְׂאוּ־נָא דְבַרֵי מוֹסְרֵי כִּי־מַעֲט
מִזְעָר כְּתַבְתִּי אֲלֵיכֶם:
כ"ג וּדְעוּ כִּי טִימוֹתִיּוֹס אֶחֱינּוּ יִצְא לְחַפְשֵׁי וְאִם־יִבֹא בְּקֶרֶב
הַיָּמִים אֲרָאָה אֹתוֹ אֶת־פְּנֵיכֶם:
כ"ד שְׂאֵלוּ לְשָׁלוֹם כָּל־מְאֻשְׁרֵיכֶם וְכָל־הַקְּדוֹשִׁים וְאֵלֶּה אֲשֶׁר
מְאִיטְלִינָא פְּקָדִים לְשָׁלוֹם לְכֶם:
כ"ה הַחֲסֹד עִם־כָּלְכֶם אָמֵן:

י"ו וּמָה שְׂאָמַר עוֹד אַחַת מַעֲט הוּא מַגִּיד חֲלִיפַת־כָּל אֲשֶׁר
יְמוּט מִן־הַרְעֵשׁ כְּדָבָר נִבְרָא רַק לְזִמְנוּ וְאֲשֶׁר לֹא יְמוּט
מִן־הַרְעֵשׁ יַעֲמַד לְעַד:
כ"ז לִכֵּן בְּהִיּוֹת לָנוּ מְלָכוֹת אֲשֶׁר לֹא תְמוּט נְבוּאָה בְּתוֹדָה
וְנַעֲבֹדָה אֶת־הָאֱלֹהִים לְרִצּוֹן לוֹ בְּאֵימָה וּבִירְאָה:
כ"ט כִּי אֱלֹהֵינוּ אֵשׁ אַכְלָה הוּא:

פּרָק יג

א' שְׁמְרוּ אֶהְבַּת אַחִים בִּינֵיכֶם תְּמִיד:
ב' וְאַל־תִּשְׁכַּחוּ מֵהַכְּנִיס אַרְחִים מֵאַהֲבָה כִּי בְּאַהֲבָה זֶו יֵשׁ
אֲשֶׁר בְּבָלִי־דַעַת הַכְּנִיסוּ מְלָאכִים אֶת־בְּתִיָּהֶם:
ג' זְכְרוּ אֶת־הָאֲסִירִים כְּמוֹ אִם־אַתֶּם אֲסוּרִים עִמָּהֶם
וְאֶת־הַנְּלַחֲצִים כְּאֲשֶׁר גַּם־אַתֶּם עִמָּהֶם בְּבִשְׁר אֶחָד:
ד' קַדְשׁ תְּהִיָּה הָאִישׁוֹת לְכָל־אִישׁ מִכֶּם לֹא תַחֲלָלוּ
אֶת־יִצְוַע אִישׁ וְאֶת־זִנְיָם וְנֹאפִים יִשְׁפֹט אֱלֹהִים:
ה' הִרְחִיקוּ דְרָכְכֶם מֵאַהֲבַת כְּסֹף וְשִׁמְחוּ בְּדֵי חֶלְקְכֶם כִּי
הוּא אָמַר לֹא אֲרַפֵּךְ וְלֹא אֲעִזְבֶּךָ:
ו' עַל־כֵּן נִבְטַח וְנֹאמַר יְהוָה לִי בַעֲזָרִי לֹא אִירָא מִה־יַּעֲשֵׂה
לִי אָדָם:
ז' זְכְרוּ אֶת־מְאֻשְׁרֵיכֶם אֲשֶׁר־הִגִּידוּ לְכֶם דְּבַר הָאֱלֹהִים
בִּינוּ לְתַכְלִית דְּרָכְכֶם וּלְכוּ בְּאִמּוֹנָתְכֶם:
ח' יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ הֵנוּ הוּא אֶתְמַל וְהוּא הַיּוֹם וְהוּא לְעוֹלָם
וָעַד:
ט' אַל־תִּמְוֹטוּ מִפְּנֵי תוֹרַת שְׁנוֹת וְזָרוֹת כִּי טוֹב לִלְב אֲשֶׁר
חֲסֹד יִסְעָדְנוּ לֹא חֲקֵי מְאָכְלִים חֲקִים לֹא־טוֹבִים
לְבַעֲלֵיהֶם:
י' יִשְׁ־לָנוּ מִזְבַּח אֲשֶׁר לְאָכַל מַעֲלִיו אִין מִשְׁפֹּט לְמִשְׁרְתֵי
הַמִּשְׁכָּן:
יא' כִּי־פָגְרֵי הַזְּבָחִים אֲשֶׁר דָּמָם הוֹבֵא אֶל־הַקֹּדֶשׁ בְּיַד הַכֹּהֵן
הַגְּדוֹל לְכַפֵּר עוֹן נִשְׁרָפוּ מִחוּץ לַמִּחְנָה:
יב' בַּעֲבוּר זֹאת גַּם־יִשׁוּעַ לְאֲשֶׁר יִקְדֹשׁ אֶת־הָעַם בְּדָמוֹ עֲנֵה
מִחוּץ לְשַׁעַר:
יג' עַל־כֵּן נִצְאָה־נָא אֲלֵיו אֶל־מִחוּץ לַמִּחְנָה וְנִשְׂא
אֶת־חַרְפָּתוֹ:
יד' פַּה אִין־לָנוּ עִיר עֲמֻדַת לְעַד אֵךְ הָעִיר הָעֲתִידָה אָנוּ
מִבְּקִשִׁים:
טו' וְעַתָּה נִקְרִיב עַל־יָדוּ זְבָחֵי תוֹדָה לֵאלֹהִים תְּמִיד הֲלֹא
הֵם פְּרֵי שְׁפַחְתֵּינוּ הַנִּתְּנוֹת תוֹדָה לְשִׁמּוֹ:
טז' אֵךְ לְגִמְלַ־טוֹב וּלְפֹזֵר לְאֲבִיוֹנִים אַל־תִּשְׁכַּחוּ כִּי־זְבָחִים
כְּאֵלֶּה הֵם לְרִיחַ נִיחַח לֵאלֹהִים:
יז' שְׁמַעוּ אֶל־מְאֻשְׁרֵיכֶם וְהַפְּנֵעוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי־שִׁקְדִים הֵם
עַל־נַפְשֵׁיכֶם כַּעֲמָדִים לְתַת דִּין וְחִשְׁבוֹן בַּעֲבוּר יַעֲשׂוּ
כְּזֹאת בְּחֻדְנָה וְלֹא בְּאַנְחָה כִּי לֹלֵא כֵן לֹא־טוֹב לְכֶם
הַדְּבַר הַזֶּה: